

Als ouders de school wantrouwen, vertrouw ouders dan zo hard je kan

'Leraren: ouders niet betrokken genoeg bij onderwijs.' Met die kop kondigde Trouw aan dat de zorgen rondom afnemende ouderbetrokkenheid toenemen. Soms doen ouders te weinig, soms doen ze teveel, soms doen ze het verkeerd. Ze laten het kind aan het lot over en lijken de opvoeding die school ambieert zelfs te ruïneren. Een begrijpelijke noodkreet vanuit het onderwijs, maar ook een complexe. Het probleem is namelijk dat kinderen vanuit hun diepgewortelde loyaliteit, ondanks alles aan de kant van deze groep ouders staan. Het zijn toch je ouders...

Als ouders zorgen hebben om hun kind, lijken ze twee voor het onderwijs lastige bewegingen te maken. Ouders gaan dan de druk op voeren door in toenemende mate het kind te beschermen en extreem veel zorg te vragen (vasthouden) of ze gaan juist het kind verwerpen en afstoten en laten het kind met alle zorgen aan zijn lot over (loslaten). Het lijkt een ondoorgrondelijke paradox. Ouders zijn voor strafwerk om kinderen te corrigeren, maar zijn tegen als het strafwerk aan hun kind gegeven wordt. En ouders roepen dat hun kind voor problemen zorgt, maar als je dat beaamt in een gesprek zeggen ze dat er vast ergere kinderen zijn dan dat van hen. Ouders en kinderen kunnen het vanuit hun verticale loyaliteit, verbonden door het leven zelf, niet verdragen als iemand aan de stoelpoten van het gezin zaagt. Zelfs, of eigenlijk juist, als de buitenwereld zich realiseert dat de stoelpoten wel wat onderhoud kunnen gebruiken omdat de ouders het kind en/of de school onrecht aandoen. Kinderen die dit conflict tussen thuis en school zien opbloeien, gaan uiteindelijk bijna allemaal aan de kant van hun ouders staan, ook al vinden ze dat school volledig gelijk heeft. Het zijn toch je ouders...

De samenwerking met ouders komt vooral onder druk te staan als hun kind (een beetje) zorg nodig heeft of (een beetje) zorgen geeft. Ouders lijken dan afstand en nabijheid hopeloos te verwarren. Ze maken de school boos, omdat ze ongepast veel verlangen of ze maken school boos omdat ze onvoldoende aandacht hebben voor het kind. Hoe gek het ook klinkt: voor het kind is het juist in deze complexe relatie tussen thuis en school van groot belang dat het de school kan vertrouwen en dat de begeleider de ouders ondanks alles respecteert. Want zonder respect voor deze ouders, betaalt het kind uiteindelijk de rekening. Op het moment dat ouders niet thuis geven, slecht functioneren of zich met dingen bemoeien die op school horen, ontstaat de neiging om de rol van 'betere ouder' aan te nemen. Voor kinderen is het uiteindelijk beschadigend als ze merken dat de buitenwereld hun ouders verbetert, bestraft of uitschakelt. Ze verliezen daarmee een stukje van zichzelf. Het zijn toch je ouders...

Als je de samenwerking met ouders echt een kans wilt geven, dan zul je je moeten realiseren dat kinderen het recht hebben dat je het vertrouwen in deze ouders niet verliest als de betrokkenheid door wat voor reden ook onder druk komt te staan. Als kinderen merken dat je hun ouders hun ouderschap niet afneemt, maar juist zoekt naar manieren om een ouder meer ouder te maken, neemt de groeiruimte van kinderen toe. Een belangrijk adagio in geval van samenwerking onder druk: "Als ouders de school wantrouwen, vertrouw ouders dan zo hard je kan". Het zijn toch je ouders...

Dit vraagt een complexe blik op je attitude, namelijk dat je op het moment dat je disrespect ervaart, zelf respectvol blijft kijken naar de ouders. Dat vraagt allereerst om kennis over loyaliteit. Een kind is verticaal verbonden aan diens ouders en kan een ouder daardoor niet

verwerpen in het bestaan. Het kind kan een ouder nooit ex-ouder maken. Kinderen hebben er recht op dat ze op school een begeleider treffen, die ondanks alles het vertrouwen in de samenwerking met hun ouders niet verliest. Pas als ze merken dat school het wantrouwen van hun ouders vertaalt naar een toenemende mate van betrouwbare samenwerking, kan een kind veilig aan zijn eigen toekomst werken. Een toekomst waarmee ze uiteindelijk hopen hun ouders een beetje trots te maken. Het zijn toch je ouders...

Ivo Mijland is opleider van de tweejarige opleiding contextuele leerlingbegeleiding en het derde opleidingsjaar contextuele methodiek. Hij werkt daarnaast als contextueel supervisor in zijn eigen praktijk in Oirschot (www.orthoconsult.nl)

Wil je het artikel uit dagblad Trouw nog eens nalezen, klik dan hier.

<http://www.trouw.nl/tr/nl/4492/Nederland/article/detail/3514670/2013/09/23/Leraren-ouders-niet-betrokken-genoeg-bij-school.dhtml>